

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 3

гр. Ивайловград, 09.01.2023 г.

РАЙОНЕН СЪД – ИВАЙЛОВГРАД в закрито заседание на девети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЖИВКО Д. ЯНКОВ

като разгледа докладваното от ЖИВКО Д. ЯНКОВ Частно наказателно дело № 20225650200056 по описа за 2022 година за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 243, ал.5 от НПК

Производството е образувано по повод жалба от С. Г. Л. от гр. София против Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, водено за престъпление по чл. 194, ал.1 от НК, представляващо прокурорска преписка № 3813/2021 г. по описа на РП-Хасково.

Видно от приложеното известие за доставяне, прокурорският акт е бил получен от С. Г. Л. на 06.12.2022 г. в 8.30 ч., а жалбата е изпратена на РС – Ивайловград на 07.12.2022 г. Предвид това, съдът приема, че от страна на жалбоподателката е спазен седмодневния срок по чл. 243, ал.4 от НПК за обжалване на постановлението

Постъпила е и жалба от Й.Г.П. от гр. София против Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, водено за престъпление по чл. 194, ал.1 от НК, представляващо прокурорска преписка № 3813/2021 г. по описа на РП-Хасково.

Видно от приложеното известие за доставяне, прокурорският акт е бил получен от Й.Г.П. на 05.12.2022 г. в 14.35 ч., а жалбата е изпратена на РС – Ивайловград от РП-Хасково, ТО – Ивайловград, с писмо изх. № 3813/2021 г. на 07.12.2022 г. Предвид това, независимо, че липсва входящ номер на жалбата от прокуратурата, съдът приема, че от страна на жалбоподателката е спазен седмодневния срок по чл. 243, ал.4 от НПК за обжалване на постановлението.

Било е образувано ЧНД № 57/2022 г. по описа на РС – Ивайловград.

С Определение № 1 от 09.01.2023 г., съдът е присъединил ЧНД № 57/2022 г. по описа на РС – Ивайловград, образувано по повод жалба от

Й.Г.П. от гр. София против Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, водено за престъпление по чл. 194, ал.1 от НК, представляващо прокурорска преписка № 3813/2021 г. по описа на РП- Хасково към ЧНД № 56/2022 г. по описа на РС – Ивайловград, образувано по повод жалба от С. Г. Л. от гр. София, с която се обжалва същия прокурорски акт за общо разглеждане по ЧНД № 56/2022 г. по описа на РС – Ивайловград и е прекратил производството по ЧНД № 57/2022 г. по описа на РС – Ивайловград.

Постъпила е и втора жалба от С. Г. Л. от гр. София против Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, водено за престъпление по чл. 194, ал.1 от НК, представляващо прокурорска преписка № 3813/2021 г. по описа на РП- Хасково. Независимо, че жалбата е адресирана до Министъра на правосъдието с копие до РП – Ивайловград, жалбата е входирана под № 3813/21 от 13.12.2022 г. в РП – Хасково, ТО – Ивайловград и е изпратена на РС – Ивайловград, където е заведена под № 3718/23.12.2022 г. и е било образувано ЧНД № 1/2023 г. по описа на РС – Ивайловград.

С Определение № 2 от 09.01.2023 г., съдът е присъединил ЧНД № 1/2023 г. по описа на РС – Ивайловград, образувано по повод жалба от С. Г. Л. от гр. София против Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, водено за престъпление по чл. 194, ал.1 от НК, представляващо прокурорска преписка № 3813/2021 г. по описа на РП- Хасково към ЧНД № 56/2022 г. по описа на РС – Ивайловград, образувано по повод жалба от С. Г. Л. от гр. София, с която се обжалва същия прокурорски акт за общо разглеждане по ЧНД № 56/2022 г. по описа на РС – Ивайловград и е прекратил производството по ЧНД № 1/2023 г. по описа на РС – Ивайловград.

Съдът, като взе предвид жалбите на С. Г. Л. и Й.Г.П., обжалваното Постановление и материалите по ДП № 45/2022 г. по описа на РУ – Ивайловград, установи следното:

С Постановление от 30.11.2022 г., наблюдаващият прокурор е прекратил производството на осн. чл. 24, ал.1, т.1 от НПК – липсата на доказателства за извършено престъпление от общ характер – такова по чл. 184, ал.1 от НК /кражба/ или такова по чл. 209, ал.1 от НК /измама/ и, че отношенията между св. ЧЕ от една страна и св. П. и св. Л. от друга са възникнали и са се развили във връзка с необходимостта от събаряне на стара и рушаща се сграда, като гражданско – правно отношения, договор за изработка, като е изложил мотиви за това.

По делото не е било привлечено лице към наказателна отговорност, като е била установена следната фактическа обстановка:

Жалбоподателките и свидетели по делото Й.П. и С. Л., както и

свидетелите Г.Хр. и Й.М. били наследници на имот, който се намирал в с. Свирачи, обл. Хасково. Имотът бил собственост на починалите родители на П. и Л., както и на тяхната сестра Цвета Манолова, която била починала и чиито деца били Манолов и Христова. Наследниците на имота били уведомени от администрацията на Община Ивайловград, че следва да предприемат действия по събарянето на сгради в имота, които се рушат и в резултат на това са опасни. Наследниците не поддържали връзка помежду си, не се били разбрали за съвместни действия и не били посещавали от дълги години с. Свирачи, обл. Хасково.

От показанията на св. П. се установява, че с нея се свързала братовчедка й Виолета, майка на св. ЧЕ. Тя й предложила синът ѝ да събори къщата, съобразно предписанието на Общината. Двамата се чули по телефона, като се разбрали св. ЧЕ за „два – три дни“ да свърши работата, изразяваща се в събаряне на сградата, която свидетелката сочи, че се намирала в имот 130 и изхвърляне на боклуците, както и ограждане на имота и поставяне на входна врата. Св. ЧЕ поискал първоначално 480 лева, но П. му изпратила по „Изи пей“ 500 лева. Два дни след това св. ЧЕ ѝ се обадил и поискал нова сума от 500 лева, с аргумент, че е изгонил работниците и „поема сам да извърши това, което се били уговорили“. Св. П. отново му изпратила 500 лв. След три дни св. ЧЕ отново ѝ се обадил и казал, че всичко е свършил – по развалянето – бил съборил стените и бил изхвърлил боклуците и поискал още 570 лв. за колове и оградна мрежа, както и още 130 лв. за труд. Св. П. му изпратила сумата от 700 лв. Малко по – късно същия ден, св. ЧЕ ѝ поискал още 180 лв. за „три ремаркета по 60 лв.“ Св. П. отново изпратила пари. Всичките суми изпращала по „Изи пей“ веднага, без да се пазари, тъй като искала до края на м. май 2021 г. да спази срока, даден им от Общината.

От приложените по делото разписки от „Изи пей“ е видно, че св. П. била изпратила на св. ГЕОРГИ ЧЕ в периода от 17.03.2021 г. до 30.03.2021 г. сумата от 500 лв на 17.03, сумата от 500 лв. на 25.03., сумата от 700 лв. на 27.03. и сумата от 180 лв. на 30.03. Впоследствие св. ЧЕ ѝ поискал сумата от 2400 лв., за да укрепи задната стена на имот № 131 и да постави до края телената ограда. По твърдения на св. П., това била друга къща. След като поискал новата сума, св. П. му казала, че „повече пари няма да види от нея“ и блокирала телефонния му номер. Свидетелката сочи, че не била стъпвала в имота от 20 - 30 години и, че е нямала никаква уговорка със св. ЧЕ по отношение на вещите в къщата. Не може да каже какви са липсващите вещи, нито може да ги опише. Пояснява, че със сестра си С. Л. не си говорили от 5 години и не може да каже за уговорките между св. Л. и св. ЧЕ. Претендира за сумата от 1060 лв. към св. ЧЕ, за несвършената от него работа.

От показанията на св. Л. е видно, че сестра ѝ – св. Й.П. била казала на св. ГЕОРГИ ЧЕ да вземе ключовете за имота от тяхна племенница – Софка Стамболова и да започне да събаря къщата откъм улицата. Вместо да събори къщата откъм улицата, св. ЧЕ съборил другата по – малка къща, намираща се във вътрешността на имота. Докато събарял къщата, св. ЧЕ ѝ се обадил и ѝ

казал, че сестра ѝ искала да събори и двете къщи в имота и да не се притеснява за пари. След около една седмица ѝ се обадил отново и ѝ казал, че е готов да събори и къщата откъм улицата, като казал, че сестра ѝ се отказала да събаря другата къща и ако тя иска да му даде пари, за да събори/обезопаси къщата откъм улицата. Тогава св. Л. му казала, че къщата не подлежи на обезопасяване и, че трябва да се събори. Първоначално св. ЧЕ ѝ поискал 2200 лв., но впоследствие, тъй като „работниците нямали работа“ се съгласил да събори къщата за 1200 лв., които му били изпратени по „Изи пей“ на 18.05.2021 г. от сина на св. Л.. Според свидетелката междувременно св. ЧЕ бил изнесъл от къщата стари вещи – готварска печка, телевизор, четири метални легла и хладилник „Мраз“, за които свидетелката не му била дала разрешение. Вещите били купувани преди повече от 30 години, но имали сантиментална стойност за свидетелката. Св. ЧЕ бил съборил само част от къщата към улицата, след което спрял като споделил с техен роднина, че „за толкова пари, толкова работа“. Не бил искал повече пари от св. Л., но в разговор със св. Л. ѝ бил споделил, че бил продал гредите от двете къщи. Впоследствие св. Л. намерила друг човек, който довършил започнатата от св. ЧЕ работа – събарянето и извозването на къщата откъм улицата за сумата от 1500 лв. Претенциите на св. Л. към св. ЧЕ са да ѝ върне сумата от 800 лв., от продажбата на вещите и гредите. По време на работата, никой не оказвал контрол на св. ЧЕ.

От показанията на св. ЧЕ се установява, че същият не познавал отпреди свидетелките Л. и П., за които обаче знаел, че са братовчедки на майка му. Същият бил виждал само веднъж С. Л., а със св. П. се бил чувал само по телефона. Св. П. се била свързала с майка му и била казала, че има нужда от помощ при премахване двете техни рушащи се къщи, след което майка му предоставила нейния телефон и започнали да контактуват по телефона. Първоначално се разбрали със св. П. да събори „горната по – старата къща“, която се намирала в един двор с къщата, за която св. Л. имала претенции. Впоследствие се оказало, че трябвало да събори другата къща, за която имало предписание от Общината с даден срок. С него се свързала С. Л. и му казала, че ЙОРДАНКА няма да плаща като за предишната, като го помолила да поеме ангажимент по събарянето ѝ. Първоначално се разбрали за сумата от 1200 лв. за намиране на работници и плащане на надници, без обаче да направят уговорка за вещите. По време на събарянето, св. ЧЕ се обадил на св. Л. и я попитал какво да прави с вещите, а тя му казала „да ги даде на нуждаещи се роми или да ги изхвърли“. В къщата имало две стаи, като в едната стая имало две легла, гардероб и „кинескопен телевизор с дълги крака“. В другата стая имало едно легло, което била затрупано от падналия покрив и „печка, подобна на раховец“. Всички вещи, които можели да се ползват ги дал на роми. Парите от 1200 лв., дадени му от Л. бил дал за надници от по тридесет лева, като първоначално му помагали трима човека, но впоследствие наел още двама, храна на работниците, гориво, наем за багер, резачка и други инструменти. Парите от 1200 лв. свършили и къщата била

съборена и оставените на място материали затрупани под руините ѝ, тъй като парите за извозване на материалите свършили. Твърди, че парите бил вложил в събарянето на къщите и бил лоялен по отношение на свършеното по събарянето на къщата в с. Свирачи.

От показанията на св. Т.П. - кметски наместник на с. Свирилрачи, се установява, че къщата на Георги Димитров Гьоргьовски, била описана като опасна за живеене къща от комисия от Община Ивайловград. Къщата била с трима наследници – С. Г. Л., Й.Г.П. и Цвета Г. Манолова, която свидетелката била виждала единствено от трите наследници да посещава имота веднъж годишно по време на гроздобер, преди да почине на 09.05.2019 г., като оттогава не е виждала някой да посещава имота. Покривът на къщата бил рухнал и поради тази причина било дадено предписание за премахване на къщата от Общината.

От показанията на св. Ст.Н. – съсед на процесния имот е видно, че имотът е бил необитаем от 2000 г., след смъртта на майката на двете жалбоподателки и никой не е полагал грижи за къщата. Къщата била стара и била започнала да се саморазрушава. Не познавала св. ЧЕ, докато не дошъл при нея и поискал достъп от нейния имот до имота на жалбоподателките. Основно при събарянето на къщата била виждала св. ЧЕ, който идвал с трима младежи. Била видяла веднъж и един мъж, които товарел на ремарке тухли от съборената къща и ѝ казал, че това става със знанието на ЧЕ. Не била виждала от къщата да се изнасят телевизор, легла или мебели. След това дошла „фадрома“, която започнала да разчиства имота и тогава видяла, че с камъните, тухлите и дървенията от къщата с фадромата се изнесли и парчета от вратите на стар и изгнил гардероб, бял бюфет и малка желязна печка, която било смачкана. Основното при събарянето на къщата виждала св. ЧЕ, като не може да каже какво точно е правил, чувала само шумът и то когато била у дома ди, тъй като повечето време била ангажирана със земеделска работа. Спомня си, че когато ходела на гости на майката на двете жалбоподателки е виждала черно – бял телевизор марка „Родопи“, но дали е работел не може да каже – никога не го била виждала да работи.

При така установената фактическа обстановка, съдът счита, че жалбите на св. Л. и П. са допустими, но разгледани по същество неоснователни.

В жалбите си против Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, С. Л., се сочи, че същото е недостатъчно прецизирано и тя е длъжна да го обжалва. Съдът няма как да коментира емоционалното отношение на жалбоподателката към случилото се и следва да изведе от текста на жалбата съществуването на нейната претенция. Съдът не следва да коментира и защо в постановлението не е посочено мнението на прокурор, различен от наблюдаващия, който няма отношение към досъдебното производство. Не следва да коментира и неговите лични отношения, доколкото същите не са свързани със случая и нямат отношение към обжалваното постановление. В жалбата се сочи, че била помолила по

телефона разследващия полицаи за „очна ставка“ със св. ЧЕ, но същата не била направена. И в двата разпита на свидетелката – от 20.12.2021 г. и от 06.07.2022 г. не е отразено такова искане. Освен това очна ставка може да се направи при наличие на съществено противоречие между свидетелските показания. В конкретния случай няма такива противоречия, които била могли да бъдат изяснени с очна ставка. Не се спори, че двамата свидетели, макар и роднини не са се познавали лично до момента в който е трябвало да бъде съборена наследническата къща на жалбоподателката. Ирелевантно в случая е кой от двамата кого е потърсил, с кого се е свързал, след като двамата са постигнали съгласие, св. ЧЕ да разруши къщата в имота. По време на разпита си на 20.12.2021 г., св. Л. заявява, че св. ЧЕ не е искал разрешение от тях да пипа вещите, които са били в къщата, но няма претенции спрямо тези вещи. Не се установяват, обаче и уговорки в насока, че вещите е трябвало да се съхраняват някъде, тъй като безспорно няма как да останат в къща, която трябва да се събори. Що се отнася до самите вещи, от показанията на св. Ст.Н. се установява, че под руините на къщата са останали гардероб, бюфет и печка, които са били натоварени с фадромата. Не се установяват данни, за противозаконно отнемане от страна на св. ЧЕ на телевизор, греди и тухли.

В жалбата си, която е по – скоро емоционално обръщение към наблюдаващия прокурор, тъй като на няколко пъти се посочва, че няма смисъл да се оспорват лъжи, че „да оспорва – да храни злото с енергиите си – няма да стане“, св. П. твърди, че Община Ивайловград получава разпореждане от Хасково за събаряне точно на тази „разпадната“ къща в имот 130, която поела да плати за премахване. Сочи се също така, че е представила документи за сумите, които е платила на св.ЧЕ, както и, че той бил изнесъл 6 ремаркета, не с материали, а явно с покъщнина. От жалбата не става ясно в какво се изразява точно претенцията на жалбоподателката към св. ЧЕ.

Едва в жалбата си, св. П. твърди, че изнесените 6 ремаркета от страна на св. Ч били с покъщнина. В свидетелските си показания, обаче, твърди, че не е стъпвала в къщата от 20 - 30 години и, че няма как да отговори на въпроси, свързани с описание на липсващите вещи, както и, че е платила за 6 ремаркета да извози боклука.

Като цяло съдът кредитира свидетелските показания. В хода на ДП са събрани всички възможни доказателства и разследването е водено всестранно, обективно и безпристрастно, като са проверявани всички версии и твърдения на свидетелите. Не се спори, че св. П. е заплатила на св. ЧЕ сумата от 1880 лв. общо за събаряне на една от двете рушащи се сгради в наследствения им имот в с. Свирачи. Не се спори, че св. Л. е платила още 1200 лв. на св. ЧЕ за разрушаването на втората сграда в имота.

Самата Л. сочи, че през това време никой не е осъществявал контрол върху дейността на св. ЧЕ. Безспорно тук се касае за гражданско – правни отношения между свидетеля ЧЕ от една страна и двете жалбоподателки, независимо едно от друга. За пълнота следва да се отбележи, че никой от

двете жалбоподателки, не е била препятствана по какъвто и да е начин да отиде до имота, да отдели, да съхрани вещи, които според нея имат някаква материална или сантиментална стойност и едва след това да се пристъпи към уговорка за събаряне на сградите.

За да е съставомерно деянието по чл. 194, ал.1 от НК следва деецът следва да отнеме чуждата движима вещ от владението на другото, без негово съгласие, с намерение противозаконно да е присвои. Св. П. твърди, че е нямала никаква уговорка със св. ЧЕ по отношение на вещите в къщата. Имали уговорка да запази греди и керемиди за ремонта на покрива на втората къща. Не може да каже какви са липсващите вещи, нито може да ги опише. Липсващите вещи не са индивидуално определени, от никоя от двете тъжителки – нито марка и вид на телевизор, нито на готварската печка, нито дори броя на леглата – св. ЧЕ твърди, че са били три броя, св. Л. – 4 бр., а св. П. – 5 бр. Не е определена и марката на телевизора, освен, че е бил „кинескопен с дълги крака“ по показания на св. ЧЕ и черно – бял, марка „Родопи“ по показания на св. Н..

В показанията си, св. Л. сочи, че св. ЧЕ бил изнесъл от къщата стари вещи – готварска печка, телевизор, четири метални легла и хладилник „Мраз“, за които не му била давала разрешение. Същевременно, обаче никъде не сочи, че св. ЧЕ е бил поел ангажимент да съхрани тези вещи. Не става ясно как св. Л. е преценила, че св. ЧЕ е изнесъл тъкмо тези вещи, доколкото никъде в събраните гласни доказателства не се твърди, това. В показанията си, св. ЧЕ описва, че в къщата е имало три легла, едно от които затрупано от падналия покрив и не можело да се изкара, гардероб, телевизор и печка, подобна на „Раховец“. Не твърди, че се е разпоредил точно с тези вещи. Твърди, че „всички вещи, които можели да се ползват ги е дал на роми“, без да конкретизира кои вещи е дал.

Доколкото от свидетелски показания се установява, че идентични вещи – гардероб и печка са били видени затрупани под руините на къщата и са били натоварени с „фадрома“ и изхвърлени, липсват категорични доказателства, че от обективна страна св. ЧЕ е осъществил състава на престъпление по чл. 194, както и, че от субективна страна при пряк умисъл, съзнавайки общественотоопасния характер на деянието и предвиждайки общественотоопасните последици от това е имал намерение да ги „свои“ – т.е. да владее вещта като своя и да извършва определени действия с нея, които би могъл да извършва само собственика – да се разпорежда с нея в своя или чужда полза.

Не се установяват и категорични доказателства, в насока твърденията на св. Л., че св. ЧЕ е продал вещите, както и гредите от къщата за сумата от 800 лв. Обстоятелството, че нито една от двете жалбоподателки не е посещавала дълго време преди това имота, както и, че постройките са били саморущащи се и неподлежащи на укрепване, предполагат основателно съмнение дали въобще части от покривната конструкция на двете сгради - греди и керемиди са били годни за използване или за продажба. Видно от Заповед №

052/06.02.2020 г. на Кмета на Община Ивайловград за сградата в поземлен имот 130, същата е била с „деформиран и почти съборен северозападен зид“, а „покривната конструкция ...с турски керемиди... изцяло пропаднала“.

Не се установяват и категорични доказателства в насока извършено престъпление по чл. 209, ал.1 от НК – измама. За да е съставомерно деянието по чл. 209, ал.1 от НК, следва деецът да възбуди и/или поддържа у някого заблуждение, причинявайки му имотна вреда, преследвайки специална цел – да набави за себе си и или за другото имотна облага.

Видно от свидетелските показания, св. П се е свързала със своя братовчедка– майката на св. ЧЕ, която ѝ предложила синът ѝ да събори сградата, в изпълнение на заповедта на Общината. Безспорно е установено, че св. ЧЕ е започнал да събаря сградата, т. е между св.- П. и св. ЧЕ са възникнали гражданско – правни отношения. В изпълнение на уговорката, св. ЧЕ възмездно е съборил сградата. Впоследствие, обаче, поради искане на допълнителни парични средства от негова страна, св. П. го „блокирала“ в телефона си. Безспорно е установено, че св. ЧЕ е започнал събарянето на първата сграда в имота и я съборил. Изпращал е и снимки как върви работата, които св. П. впоследствие изтрила и за които твърди, че били „фалшиви“. Според св. П., св. ЧЕ не изпълнил уговорката да закупи колове и оградна мрежа от изпратените му за целта пари и да огради имота.

По делото не се установяват категорични данни, че св. ЧЕ е въвел в заблуждение св. П. по отношение уговорката, че ще събори сградата.

Нещо повече, след това осъществяват връзка със св. Л., с която договарят и събарянето на втората къща в имота за сметка на Л.. Св. ЧЕ съборил и част от втората къща, като споделил на родственик на св. Л. „че за толкова пари - толкова работа“. След това св. Л. наела друг човек, който довършил събарянето за сумата от 1500 лв. Тук също не се установяват категорични данни за въвеждане в заблуждение от страна на св. ЧЕ.

Доколко, до каква степен и с какво качество, той е изпълнил уговорките си със свидетелките П. и Л. е предмет на гражданско – правен спор, свързан с лошото изпълнение или неизпълнение на договореното между страните.

Ето защо съдът напълно споделя тезата на прокуратурата, че се касае за гражданско – правни отношения между страните и, счита, че Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, следва да бъде потвърдено.

За пълнота следва да се отбележи, че липсата на комуникация и синхрон между наследниците на процесния имот, липсата на обща организация и контрол върху уговорената работата, от една страна са довели до неяснота на изпълнителя какво точно да извърши и да остойности дейността си, а от друга до разочарование на възложителя от извършената дейност и заплатена сума, за да бъде извършена.

Водим от горното и на осн. чл.243, ал.5 от НПК, съдът:

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Постановление за прекратяване на наказателното производство от 30.11.2022 г. на РП – Хасково, ТО – Ивайловград по ДП № 45/2021 г. по описа на РУ – Ивайловград, представляващо прокурорска преписка № 3813/2021 г. по описа на РП- Хасково.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване или протест пред Хасковския окръжен съд в 7 дневен срок от получаване на съобщението.

Копие от определението да се изпрати на страните – жалбоподателите и РП – Хасково, ТО – Ивайловград.

Съдия при Районен съд – Ивайловград: _____